

CONTES I NARRACIONS DE NOIS I NOIES DE TORROELLA

El Casal del Montgrí va organitzar un concurs de redacció de contes i narracions entre els alumnes de les nostres escoles amb motiu de la Diada de Sant Jordi d'aquest any. El Llibre de la Festa, amb la voluntat d'obrir les seves pàgines als més joves i contribuir d'alguna manera al foment de la lectura i l'escriptura entre els alumnes de les escoles del nostre municipi, acull avui els contes que van obtenir en aquest concurs el primer premi en les categories respectives (alumnes de primer i segon d'EGB; de tercer, quart i cinquè; de sisè, setè i vuitè; i de BUP i COU).

Roser Benet i Puges, Maria Consol Mallol i Torrent, i Josep Torroella i Prats formaven el jurat dels concursos que va atorgar el primer premi als treballs que publiquem i el segon premi, en les categories corresponents, a: «La nena i el pont encantat» d'Anaïs Lara i Lloveras, «El gat i el gos» de Joan Gardella i Juhe, «No ho endevinaràs mai» de Marta Barretina i Ginesta, i a «Somni de llibertat» d'Olga Massaguer.

La cursa de les papallones

Vet aquí una vegada que en un país d'unes papallones van fer una cursa de quatre papallones perquè totes volien una copa.

I la primera era de molts colors i es deia Verònica i era molt tramposa i tenia les ales mitjanes. La segona es deia Rosa i també era molt tramposa i també tenia les ales de molts colors. Així eren les dues papallones tramposes.

I ara explicarem les dues altres papallones. La que ve després de la segona papallona no era tramposa ni de colors i es deia Maria. I ara anirem per l'altra papallona que és l'última i no tenia ales perquè el vent les havia arrancades. Es deia Sílvia.

I la cursa comença ara mateix.

Comencen a córrer molt i la primera trampa era de la segona papallona que va ficar els peus davant de la primera papallona i es va entrebancar i la primera la va agafar i la va tirar a terra i tant barallar-se van ser les últimes de la carrera i l'última va ser la primera.

Vet aquí un gos el conte és fos i vet aquí un gat el conte és acabat.

Elena Planellas i Fabrellas
7 anys - Primer d'EGB

El pescador petit

Era un nen que tenia deu anys i vivia en un poble de la Costa Brava i vivia amb el seu avi en una caseta petita, blanca, però modesta.

El seu avi era el millor pescador de tota la costa i quan el nen no tenia escola li ensenyava amb molta paciència els secrets i l'art de les tasques de la pesca, les armellades, de calar el palangre i les gambines. Al vespre muntaven el llum a popa i anaven a pescar calamars i el nen aprenia molt de pressa les tasques de la pesca perquè li agradava molt i molt.

El seu avi que era molt vellet es va posar malalt i no va poder anar a pescar. Varen passar molts dies, no es posava bo i no tenien res per menjar ni per comprar medicines.

En veure això el nen va preparar els aparells, va varar la barca i va anar a pescar. Quan va ser a mar, va posar en pràctica tot el que el seu avi li havia ensenyat amb tanta paciència. Va calar totes les armellades, a la tarda, les gambines i els palangres, i va tornar a fer companyia al seu avi. Al vespre, quan se'n va anar a dormir va demanar a la mare de Déu que curés el seu avi i que agafés molts de peixos. De bon matí va agafar la barca i va anar a llevar els aparells de pesca.

Es va trobar amb la gran sorpresa d'agafar molt i molt de peix, tant que es va veure negre per posar-lo a la barca. Va alçar els ulls al cel i va donar les gràcies a la mare de Déu per tan bona pesca. Cantant com un rossinyol va anar cap a port on va vendre tot el peix que portava i li van donar molts diners.

Corrents se'n va anar a explicar-ho al seu avi i donar-li els diners i varen poder comprar menjar i medicines.

Al cap d'uns dies, l'avi es va posar bo i ara viuen feliços i contents i comenten, mentre van de camí, les aventures del petit pescador Pere que va ajudar el seu estimat avi.

Xavier Mas
8 anys - Tercer d'EGB

La meva amiga «oportunitat»

Era un dia gris i emplujat, d'aquells que no et ve bé de fer res. Estàvem a la classe de català. El mestre tampoc no estava de gaire bon humor i la classe era avorridíssima. Jo no estava pensant en la gramàtica. La meva imaginació volava molt lluny. Vaig badar els ulls cap a les lleixes que tinc a la meva dreta. Són totes plenes de diaris, cartolines, pots, diccionaris, capsos,... De sobte vaig veure com d'un diccionari sortia una cosa bellugadissa, petita, formada per petites partícules negres. Primerament vaig pensar que era la meva imaginació, però no, aquell ésser estrany va lliscar pel gruix del diccionari, i d'un bot anà a parar a terra.

Ningú no se n'havia adonat.

Com una moneda que rodola per terra, va anar a parar fins als meus peus. I, per una de les potes de la meua taula, s'enfilà i es posà sobre la meua mà. Fou després quan vaig veure que no es tractava de cap animal ni follet... Era una paraula. La paraula «oportunitat».

—Hola— digué ella.

Semblava com si els ulls em fessin pampallugues. Estava entre espantada i sorpresa. Vaig restar un temps immòbil.

—Hola —va tornar a dir ella— No em saludes simpàtica?

—I tu qui ets?— vaig dir jo.

—No ho veus? Sóc una paraula, encantada.

—Ja, ja ho sé que ets una paraula, però... jo mai havia vist una paraula que sortís d'un llibre ni que parlés.

—I és normal, perquè de paraules com jo en queden ben poques en el món. Som d'una espècie gairebé extingida.

Encara me'n recordo de l'última vegada que vaig veure a ma germana «coincidència». Fa uns 15 anys ens vam trobar dins d'una revista que llegia una noia que viatjava en el «Transiberià».

—Què és el «Transiberià»? —Vaig interrompre jo.

—Ai filla! Quina poca cultura que tens! El «Transiberià» és el tren que travessa la Sibèria.

I sense més comentaris va prosseguir la seva història.

—Sort en va tenir ella que en aquells moments nosaltres fóssim allí. Era una noia rossa, molt rossa. Primeta, es podia intuir que la seva pell era fina i blanca com un glop de llet. Tenia una boqueta de pinyó molt vermella. Les seves galtes blanques estaven plenes de petites pigues esvaïdes. Les celles eren dos fils d'or. Sota unes llargues i espesses pestanyes s'amagaven uns ulls d'un blau intens, un blau com el mar. Eren grossos i estaven inquiets perquè les parpelles s'obrien i tancaven constantment. Estava preocupada per alguna cosa. Jo, que sóc molt oportuna —el meu nom ja ho deixa ben clar— en aquells moments era allà i tenia la possibilitat d'ajudar-la, perquè... que tenia un problema n'estava segura. Vaig enfilar-me per la màniga del seu jersei, de fet no era pas gaire difícil d'arrapar-m'hi ja que era d'una llana peluda, de molts colors. Em vaig posar sobre la seva espatlla i vaig fer:

—Psst, psst!— La noia de principi no sabia d'on venia allò.

—Eh, noieteta!— Vaig dir-li.

Ella es va sobresaltar.

—Ai! Què és això, una formiga que parla?

—Ep bufona! —Li vaig dir jo una mica ofesa— Que sóc una paraula! que t'has cregut que es pot confondre amb una insignificant formiga?

—Una paraula? Ara compta! I... on s'ha vist que una paraula parlés?

—Tu ajudar-me? Com ho sabies que necessitava ajuda?

—Que et penses que sóc tonta? Si se't nota d'una hora lluny que estàs preocupada.

—Mira, cada vegada que hi penso em poso trista— va dir ella amb un to funerari.

—Bé, digues-me el que et passa, que estic ben intrigada.

—Em dic Irina. Jo sóc d'una de les famílies més nobles i riques del sud de Rússia. El meu pare és un gran amic del rei de Sibèria, en Konstantin Nasgelat. Tota la vida l'ha ajudat i aconsellat en els afers reials. Fa cosa d'un mes va arribar a casa un dels més fidels servidors del rei Nasgelat. Portava un missatge molt important i confidencial per al meu pare. En Boirafreda, el servidor del rei, va explicar que el seu rei estava molt preocupat i era molt important que el meu pare hi anés.

—Però, al meu pare, li era impossible d'anar-hi perquè des de fa un any pateix una greu malaltia, la qual el fa restar al llit sense amb prou feines moure's. Va fer una carta on li explicava la seva opinió i l'aconsellava sobre el greu problema. I em va encomanar a mi que li portés personalment.

—Però... resulta que el rei Nasgelat té un gran enemic i rival, el Duc de Moscou. És un home malvat que fa jocs bruts i fa pagar forts impostos a la gent de Moscou i les rodalies.

—Quan el tren parà a Moscou, pujà molta gent. El meu compartiment estava gairebé buit. Només hi havia una velleta, però el seu trajecte tenia fi a Moscou. Tan punt havia deixat el compartiment, entraren dos homes. Es van posar l'un davant meu i l'altre al meu costat. Poc a poc, el tren es posà en moviment. Tot transcorria amb normalitat, quan un dels homes va fer un senyal i se'm va llançar damunt. Recordo que mentres un em subjectava pels braços i em tapava la boca amb un mocador, l'altre es va treure d'una butxaca una ampolla de cloroform i amb un cotó me'l posà al nas. Ja no recordo res més.

—Al cap d'una estona m'he despertat. No sabia quant temps havia passat. Després he mirat a la meva bossa de viatge i... el que em temia, la carta no hi era. Ara estava segura que aquell parell d'individus eren apoderats del Duc de Moscou i que volien la carta per perjudicar en Nasgelat.

—I on són aquest parell d'arreplegats ara?— Vaig preguntar-li jo.

—No ho sé, potser són en un altre cantó del tren. Però jo no li podré agafar...

—No et preocupis, sé com aconseguir aquesta carta.

Vaig baixar fins a la revista i li ho vaig explicar a ma germana.

—Tu busca pels vagons davanter i jo buscaré pels de darrera— Em va dir «coincidència» quan vaig acabar d'explicar-li tot.

Haig de dir-te que nosaltres tenim el do d'aparèixer i desaparèixer en un obrir i tancar d'ulls. La meva germana es va esfumar i jo, al cap de pocs segons, també. Em mancaven tres vagons perquè s'acabessin i els vaig veure, estava dins un diari. Em vaig posar dins la butxaca d'un dels bessons. Allà no hi era, però quan vaig anar a l'altra butxaca hi havia un sobre blanc plegat molt curosament. Vaig agafar la carta i totes dues vam desaparèixer. En un instant vaig ser a la falda de la Irina i li vaig donar la carta.

—Sí, sí, és aquesta. Oh, us estic molt agraïda! Gràcies, moltes gràcies!

—De res dona, de res, ha estat un plaer ajudar-te.

En aquest moment ha sonat la sirena de l'esbarjo. Jo li he dit:

—Ep! Me n'haig d'anar.

—Adéu! Quan t'avorreixis ja vindré a explicar-te alguna de les meves històries.

—Adéu, «Oportunitat»!

Esther Torrent i Vila
12 anys - Setè d'EGB

El mar

Unes ones gegantines s'estavellaven contra l'enorme penyasegat enmig d'un soroll eixordador i abundant escuma blanca. Una volada de gavines anava buscant refugi. A la llunyania sobresortien unes altes muntanyes coronades amb unes altes columnes de núvols grisosos que s'anaven acostant ràpidament. Estava a punt de ploure però jo no volia tornar a casa. Volia quedar-me allí, volia tornar-ho a veure tot, fins a l'últim moment volia estar a prop del mar. Sabia que potser no el tornaria a veure i això m'omplia de tristor. Sí, me n'anava, marxava del meu poble, deixava molts records, i sobretot, deixava el mar.

Ens havíem comprat una casa a la muntanya. El pare estava malalt i segons el metge havia de canviar d'aires. Ningú no em va preguntar la meva opinió.

Tots deien que una nena com jo, ja que només tenia tretze anys, s'acostumaria a la nova vida. Ningú s'havia adonat que jo pertanyia al mar i que no volia marxar.

Tots aquests pensaments passaven pel meu cap moments abans de marxar. Una llàgrima lluitava per sortir-me dels ulls. Però, no! No volia plorar, no volia dir adéu al mar rera una cortina de llàgrimes. Vaig contemplar per últim cop aquell paisatge tan estimat. Llavors vaig emprendre el camí de tornada. M'anava acomiadant de tot, dels arbres, dels animals, dels ocells..., de tot. Vaig arribar a casa i ja m'esperaven per marxar. Tot el poble va venir a acomiadar-nos. Vam marxar. El viatge va ser molt pesat i avorrit, cap al tard vam arribar a la nova casa. Estava voltada de prats, amb un riu que baixava cap al mar, el meu mar. De nou, una llàgrima va sortir-me dels ulls.

Durant molt temps vaig intentar adaptar-me al nou ambient.

Un dia, allà al penya-segat, vaig conèixer un noi que confiava les seves penes al mar. Vam plorar i ens vam fer molt amics. Anàvem sovint al penya-segat i contemplàvem el mar, mentre parlàvem.

El mar que feia temps m'havia pres el pare, ara, em portava una persona a qui estimar tota la vida.

Sí, m'havia donat un amic, un amic per sempre, un amic amb qui compartir la bellesa del mar, un amic amb qui compartir-ho tot.

Ara ja som vells. Cada setmana anem a la platja i contemplem el mar. Miren les ones gegantines com s'estavellen contra les roques enmig d'un soroll eixordador i abundant escuma blanca.

Anna Font
15 anys - Segons de BUP